

Arrest

nr. 230 027 van 10 december 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. TOP
Brederodestraat 146
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 16 september 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 5 september 2019 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 oktober 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 november 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat L. TOP verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 26 april 2018 wordt de verzoekende partij onder aanhoudingsmandaat gesteld wegens inbreuken op de wetgeving inzake drugs.

1.2. Op 3 mei 2019 wordt de verzoekende partij een vragenlijst overhandigd in het kader van het hoorrecht.

1.3. Op 15 juli 2019 wordt de verzoekende partij veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot twintig maanden gevangenisstraf.

1.4. Op 5 september 2019 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

1.5. Op 5 september 2019 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie een beslissing houdende een inreisverbod voor de duur van acht jaar. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Aan de Heer:

(...)

Wordt een inreisverbod voor 8 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied. Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België. De beslissing tot verwijdering van 05.09.2019 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Overeenkomstig artikel 74/11, §1, vierde lid van de Wet 15/12/1980:

☐ *Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van acht jaar, omdat de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde*

Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn. In de vragenlijst dd. 03.05.2019 verklaart betrokkene sinds 2016 in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren. Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd op 15.04.2019. De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissingen heeft uitgevoerd.

Betrokkene heeft de vragenlijst met betrekking tot het hoorrecht ingevuld op 03.05.2019. Hij verklaart een duurzame relatie te hebben in België, maar geen minderjarige kinderen. Het begrip “gezinsleven” in het voormeld artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op het artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM. De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot een beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij dit heeft gedaan. Verder heeft betrokkene een zus en een neef in België en nog meer familieleden in Nederland. De bescherming die artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) biedt, beperkt het gezin hoofdzakelijk tot de ouders en de (minderjarige) kinderen. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, Onur/Groot-Brittannië; Mole N., Asylum and the European Convention on Human Rights, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97) kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen verwanten worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. In casu beperkt betrokkene zich ertoe te stellen dat zijn tante op het grondgebied verblijven. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt echter niet dat hij in België afhankelijk zou zijn van dit familielid. Er is bijgevolg geen sprake van een familie- en gezinsleven dat moet worden beschermd. Hij heeft geen gezondheidsproblemen en blijkt een terugkeer naar zijn land van oorsprong niet te vrezen. Artikelen 3 en 8 van het EVRM zijn in onderhavige beslissing dus niet van toepassing. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn beslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake verdovende middelen, feiten waarvoor hij op heterdaad werd betrapt en waarvoor hij op 15.07.2019 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 20 maanden (5 jaar uitstel voor 10 maanden). Gezien de maatschappelijke impact en de ernst van deze feiten, kan worden

afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Inbreuken op de wetgeving inzake verdovende middelen zijn een diffuse vorm van criminaliteit, met indrukwekkende economische en operationele en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. Gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit wordt in kaderbesluit 2004/757/JBZ van de Raad van 25 oktober 2004 betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften met betrekking tot de bestandsdelen van strafbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van de illegale drugshandel (PB L 335, blz. 8) in het eerste punt van de considerans overwogen dat de illegale drughandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten.' Drugsverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid (...); ook kan de georganiseerde drugshandel zulke vormen aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan'. Vandaar dat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip 'ernstige reden van openbare orde of openbare veiligheid' valt (cf. HvJ 23 november 2010, nr. C-145/09 Duitsland/ Tsakouridis (Grote Kamer).

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 8 jaar proportioneel.“

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de partijen om de kosten van het geding ten laste van de tegenpartij te leggen

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 74/11 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) *iuncto* het zorgvuldigheidsbeginsel, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) *iuncto* de materiële motiveringsplicht.

3.1.1. De verzoekende partij licht haar eerste middel toe als volgt:

“Daar de Raad voor Vreemdelingenbetwisting een marginale beoordelingsbevoegdheid heeft, dient zij er op toe te zien of de administratieve overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot een besluit is gekomen (RvS 7 december 2011, nr. 101624.)

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid verder de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het zorgvuldigheidsbeginsel dat tevens ook vervat zit in artikel 74/11 Vreemdelingenwet wordt door de verwerende partij duidelijk geschonden.

De verwerende partij moet bij het opleggen van een inreisverbod een afdoende belangenafweging maken tussen de vrijwaring van de openbare orde en migratiecontrole enerzijds en alle individuele omstandigheden anderzijds.

Verzoekende partij kreeg kennis van het inreisverbod op 06/09/2019 gestoeld op het element dat verzoeker een gevaar kan betekenen voor de handhaving van de openbare orde. Immers, verzoekende partij werd onder aanhoudingsmandaat geplaatst op 26/04/2019 op verdenking van mededaderschap handel verdovende middelen/ psychotrope stoffen in vereniging. Op 15/07/2019 werd verzoeker veroordeeld tot een gevangenisstraf van 20 maanden met uitstel van 5 jaar voor 10 maanden en en tot een geldboete van 1000 euro met uitstel van 3 jaar voor 750 euro.

Bestuurshandelingen dienen overeenkomstig de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandeling afdoende gemotiveerd zijn en moeten juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de grondslag liggen van de beslissing.

Krachtens artikel 62 van de Vreemdelingenwet dienen alle administratieve beslissingen, genomen in toepassing van deze wet, gemotiveerd te worden. Die motiveringsplicht omvat de verschillende verwijderingsmaatregelen, waaronder het bevel om het grondgebied te verlaten.

Daar de Raad voor Vreemdelingenbetwisting een marginale beoordelingsbevoegdheid heeft, dient zij er op toe te zien of de administratieve overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot een besluit is gekomen (RvS 7 december 2011, nr. 101624.)

Een afdoende motivering houdt in dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te kunnen dragen. De motivering moet met andere woorden draagkrachtig zijn. De aangevoerde middelen moeten pertinent zijn en de beslissing verantwoorden. Dit wil zeggen dat ze duidelijk en concreet de overwegingen moeten weergeven die haar kunnen verantwoorden. De motivering moet ook volledig zijn, wat betekent dat zij een voldoende grondslag voor alle onderdelen van de beslissing behoort te zijn.

De motivering van de bestreden beslissing is niet afdoende, zoals vereist door de Wet Motivering Bestuurshandelingen.

Bij toepassing van verwijderingsmaatregelen dient er sprake te zijn van een actueel karakter van de schending van de openbare orde. Aldus dient er een daadwerkelijke dreiging uit te gaan van het gedrag van verzoeker.

Betreffende de mogelijkheid om de openbare orde te kunnen schaden, wordt er ter motivering enkel ingeroepen dat verzoeker onder aanhoudingsmandaat werd geplaatst en werd veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen.

Er is in de bestreden beslissing geen enkele motivering terug te vinden die verwijst naar het persoonlijk gedrag van betrokkene.

Verzoeker heeft in het gerechtelijk onderzoek steeds zijn medewerking verleend en onmiddellijk bekentenissen afgelegd.

Bovendien werd er door de Raadkamer te Antwerpen bij beschikking dd. 27/06/2019 reeds beslist om verzoeker in vrijheid te stellen mits elektronisch toezicht op het adres van zijn huidige vriendin, mevr. Steenackers. Hieruit kan worden afgeleid dat de rechtbank het niet noodzakelijk vond om verzoeker verder in hechtenis te houden omwille van de openbare orde.

Daarnaast werd er door de Correctionele rechtbank te Antwerpen een gevangenisstraf en geldboete met uitstel opgelegd, waarbij de rechtbank rekening heeft gehouden met de persoonlijkheid van betrokkene en zijn gunstig strafrechtelijk verleden. De correctionele rechter was bovendien van oordeel dat verzoeker het potentieel heeft om zich te verbeteren.

Verzoeker werd namelijk nog nooit eerder veroordeeld in België. Er werd bijgevolg geen effectieve gevangenisstraf opgelegd.

Bovendien is het reeds vaste rechtspraak dat het vermelden van een strafrechtelijke veroordeling als motivering onvoldoende is.

In haar arrest nr. 203 574 van 4 mei 2018 heeft de Raad nog het volgende gesteld (stuk 2):

"De algemene vaststelling dat strafbare feiten werden gepleegd die de openbare orde of nationale veiligheid in het gedrang kunnen brengen, volstaat op zich niet om beperkende verblijfsmaatregelen te nemen.

...

Het komt de staatssecretaris toe om op individuele basis te onderzoeken wat in het persoonlijk gedrag van een vreemdeling of in de strafbare feiten die deze vreemdeling heeft gepleegd een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt die ter bescherming van de openbare orde of de nationale veiligheid een beslissing die een beperking vormt van het inreisrecht of het verblijfsrecht van een vreemdeling inhoudt, kan rechtvaardigen.

...

De vaststelling van een actuele bedreiging vereist in regel dat de betrokkene vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen. "

Verwerende partij heeft in de bestreden beslissing enkel melding gemaakt van de strafrechtelijke veroordeling van verzoeker. Verder wordt er niet gesproken over de situatie van verzoeker, zijn medewerking aan het gerechtelijk onderzoek, zijn blanco strafregister in België."

3.1.2. Artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat het bestreden inreisverbod duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze beslissing is genomen. In de motivering wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 74/11, §1, vierde lid van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de verzoekende partij een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde. Betreffende de bedreiging van de openbare orde wordt gemotiveerd:

"Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake verdovende middelen, feiten waarvoor hij op heterdaad werd betrapt en waarvoor hij op 15.07.2019 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 20 maanden (5 jaar uitstel voor 10 maanden). Gezien de maatschappelijke impact en de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Inbreuken op de wetgeving inzake verdovende middelen zijn een diffuse vorm van criminaliteit, met indrukwekkende economische en operationele en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. Gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit wordt in kaderbesluit 2004/757/JBZ van de Raad van 25 oktober 2004 betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften met betrekking tot de bestandsdelen van strafbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van de illegale drugshandel (PB L 335, blz. 8) in het eerste punt van de considerans overwogen dat de illegale drughandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten'. Drugsverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid (...); ook kan de georganiseerde drugshandel zulke vormen aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan'. Vandaar dat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip 'ernstige reden van openbare orde of openbare veiligheid' valt (cf. HvJ 23 november 2010, nr. C-145/09 Duitsland/ Tsakouridis (Grote Kamer))."

De duur van acht jaar van het inreisverbod wordt gerechtvaardigd door voormelde feiten en door het feit dat de verzoekende partij na haar illegale binnenkomst of tijdens haar illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek tot internationale bescherming heeft ingediend binnen de in de wet voorzien termijn gezien zij in haar vragenlijst verklaart sinds 2016 in België te verblijven, dat uit het administratief dossier niet blijkt dat zij haar verblijf op de wettelijke voorziene manier heeft trachten te regulariseren en zij duidelijk heeft gemaakt zich niet aan de verwijderingsmaatregel te willen houden,

dat zij geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten haar betekend op 15 april 2019, dat zij niet het bewijs levert deze beslissing te hebben uitgevoerd.

Daarnaast wordt ook gemotiveerd betreffende het voorgehouden gezinsleven van de verzoekende partij, waarbij wordt vastgesteld dat geen gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM blijkt uit de stukken van het administratief dossier. Eveneens wordt gesteld dat de verzoekende partij geen gezondheidsproblemen heeft en een terugkeer naar het land van herkomst niet vreest. Op grond van voormelde motieven wordt besloten dat *in casu* de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) niet van toepassing zijn.

Concluderend wordt gemotiveerd dat de verzoekende partij niet heeft getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren en dat gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, een inreisverbod van acht jaar proportioneel is.

De motivering van het bestreden inreisverbod laat de verzoekende partij toe om zowel de feitelijke als de juridische overwegingen die aan de basis liggen van deze beslissing, alsmede de reden waarom werd geopteerd voor een inreisverbod van acht jaar, te kennen. De voorziene motivering is pertinent en draagkrachtig en laat de verzoekende partij toe om haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Uit voormelde motieven blijkt ook dat de verwerende partij een belangenafweging heeft gemaakt tussen de vrijwaring van de openbare orde en migratiecontrole enerzijds en de individuele omstandigheden van de verzoekende partij anderzijds, waarbij betreffende de individuele omstandigheden erop gewezen werd dat de artikelen 3 en 8 van het EVRM *in casu* niet van toepassing zijn. De verzoekende partij verduidelijkt niet met welke andere individuele omstandigheden de verwerende partij zou nagelaten hebben rekening te houden bij het opleggen van het inreisverbod van acht jaar. Evenmin toont zij aan waarom de gemaakte belangenafweging niet afdoende zou zijn.

Een schending van artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet of van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

3.1.3. Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (*cf.* RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

3.1.4. De bestreden beslissing vindt haar juridische grondslag in het geschonden geachte artikel 74/11, §1 van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 1

De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien:

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

Artikel 74/11, §1 van de Vreemdelingenwet is een omzetting van artikel 11, punt 2 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn). Artikel 11, punt 2 van deze richtlijn stelt: “2. De duur van het inreisverbod wordt volgens alle relevante omstandigheden van het individuele geval bepaald, en bedraagt in principe niet meer dan vijf jaar. De duur kan meer dan vijf jaar bedragen indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de nationale veiligheid.” Uit zowel de nationale wetsbepaling als de Europese richtlijn volgt dus dat de duur van een inreisverbod meer dan vijf jaar kan bedragen.

3.1.5. Het bestuur beschikt bij het bepalen van de duur van een inreisverbod over een discretionaire bevoegdheid. *In casu* werd toepassing gemaakt van het vierde lid van artikel 74/11, §1 van de Vreemdelingenwet. Daarin wordt voorzien dat de verwijderingsmaatregel kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar indien de betrokkene een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of voor de openbare veiligheid. De omvang van de motiveringsplicht betreffende de duur van het inreisverbod is evenredig met de omvang van de discretionaire bevoegdheid waarover de overheid beschikt. Het bestuur dient *in casu* dan ook te verantwoorden waarop haar keuze voor een inreisverbod van acht jaar, berust.

In de parlementaire voorbereiding wordt m.b.t. artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: “De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval” en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert.” (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

3.1.6. De verzoekende partij betwist niet dat in de bestreden beslissing werd verantwoord waarop de keuze voor een inreisverbod van acht jaar berust, maar betoogt dat de bestreden beslissing gestoeld is op het element dat zij een gevaar kan betekenen voor de handhaving van de openbare orde, dat de motivering niet afdoende is. Zij betoogt dat bij toepassing van verwijderingsmaatregelen er sprake dient te zijn van een actueel karakter van de schending van de openbare orde, dat er aldus een daadwerkelijke dreiging dient uit te gaan van haar gedrag. Zij stelt dat betreffende de mogelijkheid om de openbare orde te kunnen schaden, enkel wordt ingeroepen dat zij onder aanhoudingsmandaat werd geplaatst en werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen, dat geen enkele motivering terug te vinden is die verwijst naar haar persoonlijk gedrag. Zij wijst erop dat zij in het gerechtelijk onderzoek steeds haar medewerking heeft verleend en onmiddellijk bekentenissen heeft afgelegd, dat bovendien de raadkamer reeds heeft beslist op 27 juni 2019 om haar in vrijheid te stellen mits elektronisch toezicht op het adres van haar huidige vriendin, dat hieruit kan afgeleid worden dat de rechtbank het niet noodzakelijk acht haar verder in hechtenis te houden omwille van de openbare orde. Ook wijst de verzoekende partij erop dat haar een gevangenisstraf en geldboete met uitstel werd opgelegd waarbij de rechtbank rekening heeft gehouden met haar persoonlijkheid en haar gunstig strafrechtelijk verleden, dat de correctionele rechter bovendien van oordeel was dat zij het potentieel heeft om zich te verbeteren. Zij wijst erop dat zij nooit eerder werd veroordeeld in België en er bijgevolg geen effectieve gevangenisstraf werd opgelegd. De verzoekende partij stelt dat het vaste rechtspraak is dat het vermelden van een strafrechtelijke veroordeling als motivering onvoldoende is, waarbij zij verwijst naar arrest nr. 203 574 van de Raad. Zij betoogt dat de verwerende partij in de bestreden beslissing enkel melding heeft gemaakt van de strafrechtelijke veroordeling en dat er verder niet wordt gesproken over haar situatie, haar medewerking aan het gerechtelijk onderzoek en haar blanco strafregister in België.

3.1.7. De Raad stelt vast dat het Hof van Justitie (hierna: het Hof) in de zaak Z. Zh. En O. t. Staatssecretaris voor Veiligheid en Justitie (C-554/13) van 11 juni 2015 richtlijnen heeft vastgesteld voor de interpretatie van het begrip gevaar voor de openbare orde in het kader van artikel 7, lid 4 van de Terugkeerrichtlijn. Deze richtlijnen van het Hof hebben weliswaar betrekking op het afzien van een toekenning van een termijn voor vrijwillig vertrek, doch kunnen naar analogie worden toegepast op het

aanvoeren van de openbare ordeproblematiek in de motivering van de duur van het inreisverbod. Bovendien steunt het thans bestreden inreisverbod immers op een bevel om het grondgebied te verlaten met afwezigheid van termijn om het grondgebied te verlaten van dezelfde datum.

Het Hof beklemtoont dat de algemene regel is dat een derdelander een passende termijn krijgt om vrijwillig gevolg te geven aan de uit het terugkeerbesluit voortvloeiende verplichting tot terugkeer (punt 44). Het Hof vervolgt dat artikel 7, lid 4 van de Terugkeerrichtlijn bepaalt dat slechts in bijzondere omstandigheden, zoals wanneer er sprake is van een gevaar voor de openbare orde, de lidstaten een termijn voor vrijwillig vertrek kunnen vaststellen die korter is dan zeven dagen, en zelfs ervan kunnen afzien een dergelijke termijn toe te kennen (zie in die zin arrest *El Dridi*, C-61/11 PPU, EU:C:2011:268, punt 37). Het Hof van Justitie geeft ook aan dat een lidstaat, om zich wegens het bestaan van een gevaar voor de openbare orde op de uitzondering in die bepaling te kunnen beroepen, in staat moet zijn aan te tonen dat de betrokkene inderdaad een dergelijk gevaar vormt (punt 46). In punt 49 van dit arrest stelt het Hof dat: *“Ten slotte dienen de lidstaten er volgens overweging 6 van richtlijn 2008/115 voor te zorgen dat het beëindigen van illegaal verblijf van derdelanders volgens een billijke en transparante procedure geschiedt. Deze overweging vermeldt tevens dat, overeenkomstig de algemene rechtsbeginselen van de Unie, besluiten die krachtens die richtlijn worden genomen, per geval moeten worden vastgesteld en op objectieve criteria moeten berusten, die zich niet beperken tot het loutere feit van illegaal verblijf (zie arrest Mahdi, C-146/14 PPU, EU:C:2014:1320, punt 40). In het bijzonder moet, zoals het Hof reeds heeft geoordeeld, het evenredigheidsbeginsel tijdens alle stappen van de bij die richtlijn ingestelde terugkeerprocedure worden geëerbiedigd, daaronder begrepen de fase van het terugkeerbesluit, in het kader waarvan de betrokken lidstaat zich moet uitspreken over de toekenning van een termijn voor vrijwillig vertrek uit hoofde van artikel 7 van die richtlijn (zie in die zin arrest *El Dridi*, C-61/11 PPU, EU:C:2011:68, punt 41).”* Vervolgens concludeert het Hof dat een lidstaat het begrip “gevaar voor de openbare orde” in de zin van artikel 7, lid 4 van Terugkeerrichtlijn per geval dient te beoordelen teneinde na te gaan of de persoonlijke gedragingen van de betrokken derdelander een daadwerkelijk en actueel gevaar voor de openbare orde vormen. Wanneer een lidstaat daarbij steunt op een algemene praktijk of een vermoeden om vast te stellen dat er sprake is van een dergelijk gevaar, zonder dat naar behoren rekening wordt gehouden met de persoonlijke gedragingen van de derdelander en met het gevaar dat van die gedragingen uitgaat voor de openbare orde, gaat die lidstaat voorbij aan de vereisten die voortvloeien uit een individueel onderzoek van het betrokken geval en uit het evenredigheidsbeginsel. Het Hof stelt dat daaruit volgt dat het enkele feit dat een derdelander wordt verdacht van het plegen van een naar nationaal recht als misdrijf strafbaar gesteld feit of daarvoor is veroordeeld, op zich geen rechtvaardiging kan vormen dat deze derdelander wordt beschouwd een gevaar voor de openbare orde te zijn in de zin van artikel 7, lid 4 van de Terugkeerrichtlijn. Aldus blijkt dat een overtreding van een strafbepaling weliswaar in strijd is met de openbare orde maar dit niet betekent dat elke overtreding automatisch ook een gevaar voor de openbare orde oplevert. Hieruit volgt dat bij gevaar voor de openbare orde ‘naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, sprake is van een actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast’.

3.1.8. *In casu* leidt de verwerende partij het bestaan van een bedreiging voor de openbare orde af uit het gegeven dat de verzoekende partij zich schuldig heeft gemaakt aan een inbreuk op de wetgeving inzake drugs, feiten waarvoor zij op heterdaad werd betrapt en waarvoor zij op 15 juli 2019 door de correctionele rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van twintig maanden met vijf jaar uitstel voor tien maanden. Zij wijst erop dat gezien de maatschappelijke impact en de ernst van de gepleegde feiten kan worden afgeleid dat de verzoekende partij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Betreffende de maatschappelijke impact en de ernst van de feiten verduidelijkt de verwerende partij dat inbreuken op de wetgeving inzake drugs een diffuse vorm van criminaliteit zijn met indrukwekkende economische en operationele en dikwijls grensoverschrijdende connecties en dat gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit kan worden overwogen dat de illegale drugshandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten. Eveneens wijst zij er in dit kader op dat drugsverslaving een ramp is voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid en dat de georganiseerde drugshandel zulke vormen kan aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan, zodat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip ernstige reden van openbare orde of openbare veiligheid valt.

3.1.9. Gelet op voormelde motieven kan de verzoekende partij bezwaarlijk voorhouden dat betreffende de mogelijkheid om de openbare orde te kunnen schaden, enkel wordt ingeroepen dat zij onder aanhoudingsmandaat werd geplaatst en werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen, dat geen enkele motivering terug te vinden is die verwijst naar haar persoonlijk gedrag en dat, hoewel dit volgens vaste rechtspraak onvoldoende is, in de bestreden beslissing enkel melding wordt gemaakt van de strafrechtelijke veroordeling en dat er verder niet wordt gesproken over haar situatie. De Raad stelt vast dat uit de motieven van de bestreden beslissing niet enkel blijkt dat de verzoekende partij werd veroordeeld doch wordt ook gemotiveerd betreffende de aard en de ernst van de feiten en de strafmaat, alsook wordt gemotiveerd dat gezien de maatschappelijke impact en de ernst van de gepleegde feiten kan worden afgeleid dat de verzoekende partij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden, waarbij wordt verduidelijkt welke de maatschappelijke impact en de ernst is van inbreuken op de wetgeving inzake drugs waardoor deze inbreuken kunnen beschouwd worden als ernstige redenen van openbare orde. Daarenboven blijkt uit deze motieven van de bestreden beslissing duidelijk waarom de verzoekende partij actueel geacht wordt een gevaar voor de openbare orde te vormen, waarbij gewezen wordt op de veroordeling in juli 2019 en de ernst en de maatschappelijke impact van de feiten waarvoor zij werd veroordeeld. De Raad wijst er hieromtrent nog op dat de vaststelling van een actuele bedreiging in regel weliswaar vereist dat de betrokken vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen, doch *“dat het ook mogelijk is dat het enkele feit van het voorafgaand gedrag voldoet aan de voorwaarden voor een dergelijke bedreiging van de openbare orde”* (HvJ 27 oktober 1977, C-30/77 Bouchereau, pt. 29). Het actueel karakter van de bedreiging kan in bepaalde gevallen derhalve reeds voortvloeien uit de aard en ernst van de gepleegde feiten. De verzoekende partij toont met haar betoog, zoals zal blijken uit wat volgt, niet aan dat er in haar geval niet kan worden geoordeeld dat de gedragingen, die aan haar strafrechtelijke veroordeling ten grondslag liggen, van zodanige aard zijn dat hieruit voortvloeit dat zij een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij betekent. Zij toont dan ook niet aan dat de verwerende partij foutief of op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat de verzoekende partij door haar gedrag kan geacht worden de openbare orde te kunnen schaden.

Waar de verzoekende partij betoogt dat haar een gevangenisstraf en geldboete met uitstel werd opgelegd waarbij de rechtbank rekening heeft gehouden met haar persoonlijkheid en haar gunstig strafrechtelijk verleden, dat de correctionele rechter bovendien van oordeel was dat zij het potentieel heeft om zich te verbeteren, dat zij nooit eerder werd veroordeeld in België en er bijgevolg geen effectieve gevangenisstraf werd opgelegd, gaat de verzoekende partij er vooreerst aan voorbij, zoals blijkt uit de stukken van het administratief dossier, dat haar gevangenisstraf niet volledig met uitstel werd opgelegd, zoals ook blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing, doch slechts voor de helft. Zij kan dan ook evenmin dienstig voorhouden dat haar geen effectieve gevangenisstraf werd opgelegd. Voorts wijst de Raad erop dat aangezien de verwerende partij in de bestreden beslissing ook melding maakt van het feit dat haar tien maanden gevangenisstraf werd opgelegd met uitstel voor vijf jaar, zij rekening heeft gehouden met dit uitstel. Evenwel gaat de verzoekende partij eraan voorbij dat haar ook tien maanden effectieve gevangenisstraf werd opgelegd. Ook met haar betoog dat zij in het gerechtelijk onderzoek steeds haar medewerking heeft verleend, onmiddellijk bekentenissen heeft afgelegd en zij een blanco strafregister had, gaat zij eraan voorbij dat haar tien maanden effectieve gevangenisstraf werd opgelegd. In deze omstandigheden kan de verzoekende partij bezwaarlijk voorhouden dat zij geen daadwerkelijk en actueel gevaar voor de openbare orde vormt.

Gelet op het feit dat de verwerende partij uit de aard, de ernst en de maatschappelijke impact van de feiten en de strafmaat waarbij de verzoekende partij tien maanden effectieve gevangenisstraf werd opgelegd, heeft afgeleid dat de verzoekende partij door haar gedrag geacht kan worden de openbare orde te kunnen schaden, maakt de verzoekende partij geenszins aannemelijk dat het feit dat zij voorheen een blanco strafregister had, meegewerkt heeft aan het gerechtelijke onderzoek en onmiddellijk bekentenissen heeft afgelegd afbreuk kunnen doen aan de voormelde beoordeling. Immers betreffen het elementen die – volgens de verklaringen van de verzoekende partij in haar verzoekschrift – reeds in overweging werden genomen bij het bepalen van de strafmaat en elementen die betrekking hebben op het strafrechtelijk onderzoek dat niettegenstaande deze elementen geleid heeft tot de voormelde strafmaat. Zoals blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing heeft de verwerende partij wel degelijk rekening gehouden met de strafmaat.

Betreffende de stelling van de verzoekende partij dat de raadkamer reeds heeft beslist op 27 juni 2019 om haar in vrijheid te stellen mits elektronisch toezicht op het adres van haar huidige vriendin, dat hieruit kan afgeleid worden dat de rechtbank het niet noodzakelijk acht haar verder in hechtenis te houden

omwille van de openbare orde, wijst de Raad erop dat het feit dat beslist werd om de verzoekende partij in vrijheid te stellen mits elektronisch toezicht niet betekent dat er geen risico bestaat dat zij zich in de toekomst niet meer zal bezondigen aan nieuwe strafbare feiten. De Raad merkt op dat elektronisch toezicht louter gerelateerd is aan de detentie van de verzoekende partij. De Raad wijst er verder op dat het elektronisch toezicht enkel een manier is om een gevangenisstraf uit te voeren buiten de gevangenis. Uit het doorlopen van een individueel strafuitvoeringstraject kan niet zonder meer blijken dat het gevaar voor recidive is geweken.

3.1.10. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. Evenmin toont de verzoekende partij aan dat de verwerende partij enig dienstig gegeven buiten beschouwing zou hebben gelaten bij het nemen van de bestreden beslissing.

3.1.11. Een schending van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt. Evenmin blijkt een schending van de materiële motiveringsplicht of de zorgvuldigheidsplicht.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 74/11 en 74/13 van de Vreemdelingenwet *iuncto* het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 8 van het EVRM.

3.2.1. De verzoekende partij zet haar tweede middel uiteen als volgt:

“Art. 8 EVRM stelt dat eenieder het recht heeft op een eerbiediging van het privé-en gezinsleven en dat een inmenging van enig openbaar gezag enkel toegestaan is al het bij wet voorzien en nodig is in een democratische samenleving in het belang van 's lands veiligheid, openbare orde, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de goede zeden of de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Art. 8 EVRM is direct toepasbaar in het Belgisch intern recht.

Art. 8 EVRM impliceert wel degelijk een verblijfsrecht (EHRM 21 JUNI 1988.Berrehab t. Nederland)

De verwoordingen die verwerende partij in haar beslissing zet, met name “ Artikelen 8 en 3 van het EVRM zijn dus niet van toepassing in onderhavig dossier” kunnen niet aanvaard worden.

Verzoeker heeft een vaste relatie met mevr. S. (...). In de nabije toekomst zijn er eveneens trouwplannen. Verzoeker en mevr. S. (...) hebben hiervoor reeds de nodige stappen ondernomen (stuk 3).

Daarnaast is ook de zus van verzoeker in België woonachtig.

Er is dus wel degelijk sprake van een gezins- en familieleven in de betekenis van art. 8 van het EVRM in hoofde van verzoeker.

Het inreisverbod van 8 jaar heeft schrijnende gevolgen voor de trouwplannen van verzoeker en zijn familieleden.

De bestreden beslissing is aldus een schending van artikel 8 EVRM en is een onredelijke beslissing. De evenredigheidstoets werd niet correct toegepast.”

3.2.2. Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid echter *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij op geen enkele concrete wijze uiteenzet waarom of op welke wijze de bestreden beslissing de artikelen 74/11 en 74/13 van de Vreemdelingenwet zou schenden. Dit onderdeel is derhalve niet ontvankelijk.

3.2.3. De verzoekende partij betwist het motief dat de artikelen 8 en 3 van het EVRM niet van toepassing zijn in onderhavig dossier.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

3.2.4. Betreffende het gezins- en familieleven in het licht van artikel 8 van het EVRM wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd wat volgt:

“Betrokkene heeft de vragenlijst met betrekking tot het hoorrecht ingevuld op 03.05.2019. Hij verklaart een duurzame relatie te hebben in België, maar geen minderjarige kinderen. Het begrip “gezinsleven” in het voormeld artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op het artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM. De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot een beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij dit heeft gedaan. Verder heeft betrokkene een zus en een neef in België en nog meer familieleden in Nederland. De bescherming die artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) biedt, beperkt het gezin hoofdzakelijk tot de ouders en de (minderjarige) kinderen. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, Onur/Groot-Brittannië; Mole N., Asylum and the European Convention on Human Rights, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97) kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen verwanten worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. In casu beperkt betrokkene zich ertoe te stellen dat zijn tante op het grondgebied verblijven. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt echter niet dat hij in België afhankelijk zou zijn van dit familielid. Er is bijgevolg geen sprake van een familie- en gezinsleven dat moet worden beschermd. Hij heeft geen gezondheidsproblemen en blijkt een terugkeer naar zijn land van oorsprong niet te vrezen. Artikelen 3 en 8 van het EVRM zijn in onderhavige beslissing dus niet van toepassing. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn beslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.”

3.2.5. De verzoekende partij meent dat in tegenstelling tot wat gesteld wordt in de bestreden beslissing er wel degelijk sprake is van een gezins- en familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, dat zij een vaste relatie heeft met mevrouw S. en er in de nabije toekomst trouwplannen zijn, dat zij hiervoor reeds de nodige stappen hebben ondernomen, dat daarnaast ook haar zus in België woonachtig is.

Met haar betoog weerlegt, noch ontkracht de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing. In de bestreden beslissing wordt er immers op gewezen dat de verzoekende partij verklaarde een duurzame relatie te hebben, dat *in casu* moet worden nagegaan of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, dat de vreemdeling ten laatste voor de verwerende partij tot een beslissing komt, aannemelijk moet maken dat zij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België, dat uit het administratief dossier niet blijkt dat de verzoekende partij dit gedaan heeft. Voorts wordt, betreffende haar zus in België, gemotiveerd dat de bescherming van artikel 8 van het EVRM zich hoofdzakelijk beperkt tot het kerngezin en dat overeenkomstig de rechtspraak betreffende artikel 8 van het EVRM de band tussen verwanten slechts kan beschermd worden *“(i)ndien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt”*, dat uit het administratief dossier niet blijkt dat zij in België afhankelijk zou zijn van dit familielid. Door het louter beweren dat er wel degelijk sprake is van een vaste relatie met mevrouw S. en dat haar zus woonachtig is in België, weerlegt de verzoekende partij geenszins de motieven dat noch de relatie, noch de afhankelijkheidsband ten aanzien van haar zus blijkt uit het dossier terwijl het de verzoekende partij toekwam dit aannemelijk te maken voor het nemen van de bestreden beslissing. Op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing kon de verwerende partij dan ook terecht motiveren dat er *“geen sprake (is) van een familie- gezinsleven dat moet worden beschermd”*. Door het heden voorleggen van stukken waaruit blijkt dat de verzoekende partij en haar partner trouwplannen hebben, toont de verzoekende partij geenszins aan dat de motieven van de bestreden beslissing betreffende haar gezins- en familieleven foutief of kennelijk onredelijk zijn. Het kan de verwerende partij niet ten kwade worden

geduid geen rekening te houden met of te motiveren omtrent elementen die haar niet ter kennis werden gebracht voor het nemen van de bestreden beslissing. De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Voor het beoordelen van de wettelijkheid van een bestuursbeslissing dient men zich inderdaad te plaatsen op het ogenblik van het nemen van die beslissing, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (cf. bv. RvS 30 maart 1994, nr. 46.794, R.A.C.E. 1994, z.p.). De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden indien hij rekening zou houden met elementen en stukken die niet aan de verwerende partij waren voorgelegd op het ogenblik dat zij haar beslissing nam.

Voorts wijst de Raad erop dat uit de loutere intentie te huwen, zonder dat enig ander element voorligt dat wijst op een hechte band tussen de partners, bezwaarlijk een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM kan worden afgeleid.

Met haar betoog maakt de verzoekende partij geenszins aannemelijk dat zij elementen had aangebracht betreffende haar gezins- of familielevens waarmee de verwerende partij bij haar beoordeling in het licht van artikel 8 van het EVRM ten onrechte geen rekening heeft gehouden.

3.2.6. De in de bestreden beslissing weergegeven motieven betreffende het gezins- en familielevens zijn overigens conform de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM).

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210 029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een *"fair balance"* moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een *"fair balance"* tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins/privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (cf. RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Wanneer een risico van schending van het respect voor het gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of de verzoekende partij zich kan beroepen op artikel 8 van het EVRM. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25).

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (zie EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150). Verder wijst de Raad erop dat de beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven, een feitenkwestie is.

Betreffende de vermeende partner van de verzoekende partij, wijst de Raad erop dat het EHRM oordeelt dat het begrip 'gezin' niet beperkt is tot relaties die gebaseerd zijn op het huwelijk maar ook andere *de facto* gezinsbanden kan omvatten waar de partners samenleven buiten een huwelijk (EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 94). De banden tussen de partners dienen voldoende hecht en effectief beleefd te zijn. Om te bepalen of een relatie een voldoende standvastigheid heeft om te worden gekwalificeerd als 'gezinsleven' in de zin van artikel 8 EVRM, kan rekening worden gehouden met een aantal factoren, waaronder het al dan niet samenwonen, de aard en duur van de relatie en het al dan niet uiten van toewijding/engagement ten aanzien van elkaar, bijvoorbeeld door samen kinderen te hebben (EHRM 20 juni 2002, Al-Nashif/Bulgarije, § 112; EHRM 8 januari 2009, nr. 10606/07, Joseph Grant v. Verenigd Koninkrijk, par. 30). Daadwerkelijk fysiek samenwonen/samenleven kan een belangrijk element zijn maar is niet determinerend, wel het voorhanden zijn van voldoende hechte feitelijke banden, hetgeen door andere elementen kan worden aangetoond.

Betreffende de zus van de verzoekende partij, dient te worden opgemerkt dat waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen verwanten. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM (EHRM Onur v. het Verenigd Koninkrijk, 2009; EHRM, Slivenko v. Letland, 2003; Mole N., Asylum and the European Convention on Human Rights, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97) kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen ouders en meerderjarige kinderen en tussen verwanten worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. Bij de beoordeling of er al dan niet een familie- en gezinsleven bestaat, moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partijen dienaangaande aanbrengen, zoals onder andere het samenwonen, de (financiële) afhankelijkheid en de reële banden tussen ouder en kind en tussen verwanten. De rechtspraak van het EHRM stelt duidelijk dat andere familierelaties bijkomende elementen van afhankelijkheid vereisen die anders zijn dan de gewone affectieve en emotionele banden (EHRM 15 oktober 2003, nr. 52206/99, Mokrani v. Frankrijk, § 33; EHRM 13 februari 2001, nr. 47160/99, Ezzoudhi v. Frankrijk, § 34).

De Raad stelt vast dat de verwerende partij aldus terecht, conform de rechtspraak betreffende artikel 8 van het EVRM, heeft geoordeeld dat er *"in casu (moet) nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM"*. De verzoekende partij betwist niet dat zij op 3 mei 2019 een vragenlijst met betrekking tot het hoorrecht heeft ingevuld. De verzoekende partij betwist evenmin dat het administratief dossier geen elementen bevat die aantonen dat zij een feitelijk gezin vormt met haar beweerde partner en/of die aantonen dat zij afhankelijk zou zijn van haar zus die in België woont. Zij betwist ook niet dat dergelijke elementen vereist zijn om een beschermingswaardig gezins- of familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM aannemelijk te maken.

In zoverre de verzoekende partij door het voorleggen van stukken bij onderhavig verzoekschrift, met name documenten die een intentie tot huwen aantonen, zou wensen aan te tonen dat de door haar verklaarde relatie met mevrouw S. wel degelijk voldoende hecht is, daargelaten de vaststelling dat hierdoor geen afbreuk wordt gedaan aan de vaststelling in de bestreden beslissing dat dergelijke elementen niet voorlagen in het administratief dossier, herhaalt de Raad dat uit de loutere intentie te huwen, zonder dat enig ander element voorligt dat wijst op een hechte band tussen de partners,

bezwaarlijk een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM kan worden afgeleid.

De verzoekende partij toont bijgevolg niet aan dat de bestreden beslissing genomen is in strijd met artikel 8 van het EVRM.

De Raad wijst erop dat nu niet aangetoond werd dat er sprake is van een familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, de verwerende partij geen belangenafweging diende te maken tussen de verschillende belangen nu de eerste vereiste voor het beoordelen van een mogelijke schending in de zin van artikel 8 van het EVRM het bestaan van een effectief gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM is. De verzoekende partij kan dan ook niet dienstig betogen dat het inreisverbod schrijnende gevolgen heeft voor haar trouwplannen en haar familieleven.

Geheel ten overvloede merkt de Raad op dat de verzoekende partij niet stelt, laat staan aantoont, dat het voor haar en haar partner niet mogelijk zou zijn hun relatie verder te zetten in het land van herkomst van de verzoekende partij.

3.2.7. Een schending van artikel 8 van het EVRM, noch van de zorgvuldigheidsplicht in het licht van voormelde bepaling wordt aannemelijk gemaakt.

Het tweede middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien december tweeduizend negentien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER